Ніч то вельможна, то тривожна,
то осоружна, то острожна,
то химородна, то хмільна.
Невже і ця тривога ложна?

Любить чи вижити не можна.
Нехай болить кровина кожна,
нехай свистить душа безбожна
у чарці, випитій до дна.

Хто скло зубами гриз, хто кригу
примножував родинну цтіху
вуйкам з ученої двірні.
Невже не стане не до сміху?

Привчить нас до зими без снігу,
хто грім на землю нашу тиху
везе у золотім горіху
на білому, як сніг, коні.